

Kuu taivaalta ja muita tarinoita

MERJA TIRKANEN

KUU TAIVAALTA
JA MUITA TARINOITA

© 2020 Merja Tirkanen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-3879-5

**KUU TAIVAALTA
JA MUITA TARINOITA**

MERJA TIRKANEN

Kuu taivaalta ja muita tarinoita

SYNTYMÄ	7
ORJANRUUSU	26
SEIREENI	45
KUU TAIVAALTA	62
HIIRENPESÄ	83
EVELIINAN EHTOOAIKA	107

SYNTYMÄ

Liisa odotti ensimmäisen lapsensa syntymää suuresti peläten. Hän pelkäsi sairaaloita ja hän pelkäsi synnytystä. Liisa tiesi järjellään synnytykseen liittyvät asiat, mutta siitä ei paljon apua ollut. Raskauden edetessä loppuaan kohti hän kuvitteli usein mielessään, miten sekä lapsi että hän itse kuolisivat vieraassa paikassa vieraiden ihmisten keskellä.

Suunnitellessaan raskautta Liisa oli vieroksunut ajatusta, että joutuisi luovuttamaan ruumiinsa lapsen kasvupaikaksi ja muuttuisi itse rumaksi ja muodottomaksi. Se oli kuitenkin ollut aika helppoa kestää. Heti kun lapsen liikkeet olivat alkaneet tuntua, Liisa oli mieltynyt uuteen ja outoon olotilaansa. Vaikeampaa oli ollut kestää se, miten lapsen olemassaolo alkoi vallata hänen mieltään. Tieto siitä tunkeutui ajatuksiin, tunteisiin ja kuvitelmiin ja vaikutti lopulta myös tapaan, jolla hän ulkomaailmaa havainnoi. Työntekoa oli ollut vaikea jatkaa kunnolla edes äitiysloman alkuun saakka, koska kaikki, mikä ei liittynyt vauvoihin ja niiden odotukseen, alkoi vähitellen tuntua jokseenkin yhdentekevältä.

Muiden seurassakin Liisa oli kääntynyt puolittain sisäänpäin, kuulosteli omaa ja lapsensa oloa ja jutteli mielessään lapsensa kanssa.

Lapsi ei syntynyt päivänä, jona lääkäri oli arvioinut sen syntyvän eikä myöskään sitä seuraavina päivinä. Viikon kuluttua Liisan paperit siirrettiin neuvolasta äitiyspoliklinikalle. Itse hän kävi siellä parin päivän välein vaihtu-

vien terveydenhoitajien ja lääkärien tutkittavana. Siedettävintä oli lojua tarkkailtavana koneessa, joka piirsi kuvaa lapsen sydänäänistä. Sairaalassa sanottiin aina, että kaikki oli hyvin ja Liisa oli vain erehtynyt ajankohdasta, jolloin lapsi oli saanut alkunsa. Liisa tiesi itse, ettei siinä mitään erehdystä ollut, koska hän oli nähnyt kyseisenä yönä tähdenlennon taivalla, mutta sellaista asiaa oli kovin vaikea selittää lääkäreille. Kerran hän yritti eikä yrittänyt toiste.

Kun ei mitään pystynyt tekemään, Liisa yritti olla ajattelematta koko asiaa. Hän loikoili päivät sohvalla lueksellen ja herkkuja syöden aina vain suurempana. Lapsi liikahteli painavana hänen sisällään. Liisa ajatteli, ettei se tahtonut tulla pois kohdun rauhasta. Ei hänelläkään ollut mitään kiirettä lopettaa heidän onnellista yhteiseloaan. Hän osteli aina vain isompia mekkoja itsensä ja lapsensa suuruuden suojaksi ja ompelutöihin ryhtymättä leikkasi helmasta ja hihoista liiat pituudet pois. Käydessään jääkaapilla ruoanhaussa hän ihasteli raskaan ruumiinsa aiheuttamaa töminää lattioilla. Hän oli saanut kolmekymmentä kiloa lisää painoa, ja se tuntui totisesti upealta.

Kun kymmenen kuukautta oli kulunut heidän yhteiselostaan, Liisaa alkoi hermostuttaa. Keskusteltuaan mielessään lapsensa kanssa asiasta he päättivät syntyä eroon toisistaan.

– Sanokaa toki lääkärille, ettette kestä tätä enää, sanoi muuan vanha kätilö, joka äitiyspoliklinikalla sattui katsomaan Liisaa kasvoihin. Liisa yritti.

– Miksi lapsi ei synny? hän kysyi päästyään lääkärin tutkittavaksi. – Johan sen olisi pitänyt tulla jo viikkoja sitten maailmaan.

Lääkäri hymyili. Hän opetti parhaillaan synnytysopin salaisuuksia nuorelle punastelevalle neitokaiselle ja oli suopealla tuulella.

– Ne syntyvät kun syntyvät, hän tokaisi. – Kaikki on niin yksilöllistä. Jotkut tulevat useita viikkoja aikaisemmin ja jotkut viikkokausia myöhemmin. Nykyaikana ei mennä liikoja sotkeutumaan luonnon omiin asioihin.

Nuori nainen hymyili ihaillen.

Jonottaessaan pääsyä tarkkailukoneeseen Liisa päätti yrittää uudestaan. Kone ehkä ymmärtäisi paremmin kuin lääkäri, minkälainen luonnonjärjestys Liisan ja lapsen elämässä vallitsi. Lapsi tuntui olevan samaa mieltä ja halukas yhteistyöhön.

Pian Liisan päästyä tarkkailukoneeseen lapsen sydännäenikäyrä tipahti matalalle tasolle. Syntyi hälinää, ja äskenen lääkäri joutui tulemaan paikalle juosten. Kuultuaan, että synnytys autettaisiin alkuun lääkkeellä ja että hän pääsisi heti sisään sairaalaan, Liisa huokasi helpotuksesta. Lapsenkin sydänkäyrä palautui normaalille tasolle.

Liisa valmisteltiin synnytykseen ja kärrättiin huoneeseen, jonka nurkassa odotti vauvansänky.

Sitten ei tapahtunutkaan mitään. Liisa soitti miehelleen, selitti tilanteen ja komensi tämän seurakseen odottamaan.

– Ei sunkaan sillä niin kiirettä ole, sanoi mies hermos-

tuneena. – Aloin juuri rakentaa vauvalle hoitopöytää. Kaikki tarvikkeetkin on niin sopivasti tässä esillä. Jos tulisin vasta muutaman tunnin päästä.

– Sun on pakko tulla heti, sanoi Liisa. – Tule nyt seuraksi, kun täällä on niin kurjaa. Kyllä se joskus tänään kumminkin syntyy.

Mies huokasi, mutta lupasi lopulta tulla.

Liisa odotti ja odotti, mutta mitään ei vielääkään tapahtunut. Lapsi vain liikahteli normaaliin tapaan hänen sisällään. Kätilöksi esittäytyvä nainen piipahti kerran katsomassa. Nuori mieslääkäri, joka ei esitellyt itseään, kävi lukaisemassa Liisan paperit ja ilmoitti ohimennen hoitavansa synnytyksen. Liisa ei pitänyt heistä kummatakaan, eikä pitänyt lapsikaan.

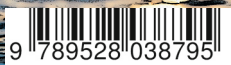
Viimein aviomies ilmestyi paikalle hämillisen näköisenä. Hänellä oli suihkumyssyn näköinen päähine päässään, liian pieni kaapu yllään ja rohkaisevaksi tarkoitettu vääntynyt virnistys kasvoillaan. Liisa tuijotti häntä hetken kuin omaa groteskia peilikuvaansa ja purskahti raikuvaan nauruun. Hän nauroi ja nauroi, kunnes oli tikahtua omaan naurunkaakatukseensa. Lopulta hän joutui ponnistelemaan istualleen saadakseen haukatuksi henkeä välillä. Samassa huone tulvahti täyteen ihmisiä.

– Mitäs täällä tapahtuu? huusi paikalle ensimmäisenä ehtinyt nuori naislääkäri. – Mikä oikein on vinossa?

– Sydänäännet rojahti kerta kaikkiaan, puuskutti kätilö pullapala suussaan.

Tarinat kertovat ihmisistä ja ih-
missuhteista syntymästä elämän
ehtooseen asti. Tarinat ovat usein
julmia, mutta niissä on paljon
mustaa huumoria.

BoD

9 789528 038795

ISBN: 978-952-80-3879-5